

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VIII. Patientia exercita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

1. Cor. 13.
v. 8.

defixa, defendit ipsam adversus
fororem. à qua arguebatur ve-
lut deses & otiosa affirmans ip-
sam elegisse meliorem partem,
quæ non auferetur ab ea. Mi-
rum est, ipsum locutum esse de
contemplatione, sicut Apostolus
ejus locutus est de sancta chari-
tate. Hic dicit: *Charitas nunquam*
excidit, hoc est, non finietur un-
quam; finietur fides, quando vi-
debimus id, quod credimus; fi-
nietur spes, quando possidebi-
mus id, quod speramus; sed
sancta charitas finietur nunquam;
incipiemus ipsum amare in ter-
ra, ut pergamus amare ipsum in
cælo per omnem æternitatem.
Et Jesus Christus similiter dicit
nobis, quod contemplatio fini-
enda sit nunquam: oratio medita-
tionis finietur; siquidem non
amplius erit opus discursu ad
excitandum nostram ani-
mam efficacibus aliquot motivis
amandi DEum, quando vide-

bimus illum; sed contemplatio,
quæ aliud non agit, nisi quod
adjiciat animum, ad intuendum
ipsum simpliciter, ad cognoscen-
dum, admirandum & amandum
illum, nunquam finietur, hoc e-
nim est, in quo Theologi collo-
cant essentiam beatitudinis; in-
cipimus contemplari DEum per
fidem in terris, ut pergamus con-
templari illum per visionem bea-
tificam in cælis, & finiamus id
nunquam in omnem æternita-
tem. O quam beata est anima,
quæ elegit optimam hanc par-
tem, nunquam ab ipsa auferen-
dum?

Ah! unde venit, quod omnes
desiderantes beatitudinem &
possessionem DEI, non eligant
illam, interrogavit ipsam Eccle-
siasticus? Quia, dicit ipsa habet
difficultates suas, habet labores
suos, quos ignavæ nauseant ani-
mæ. Et ecce, quomodo id expla-
naverit.

ARGUMENTUM.

Patientia exercita.

ARTICULUS VIII.

Plurimi stat,
esse spiritua-
lem.

Non fatis est desiderare per-
fectionem, aut petere à
Deo gratiam orationis & con-
templationis; sed oportet se ad
hoc disponere, fidelissimè agen-
do & nostras implendo partes,
quas implebimus, si nos abstra-

hemus à pluribus rebus inutili-
bus, quibus semper aliquo adhæ-
remus affectu; & affectus hic,
quamvis levissimus, nos semper
affigit terræ, nobisque tollit li-
bertatem elevandi nos ad DEum.
Vivere nemo potest vitâ divinâ,

Aaa 3

quæ

quæ est vita contemplationis, nisi moriatur vitæ humanæ, quæ est vita sensuum & naturæ; nemo mori potest huic vitæ, nisi patiendo: nemo pati vult & multò minus mori. Vivere quidem vellemus harum vitarum unâ, absque eo, quòd moriamur alteri; & sicut dicit S. Paulus, vellemus induere novum hominem, citra id, quòd exuamus veteram, sed hoc fieri non potest, nulla enim est societas luci ad tenebras.

DEus multa vult pati illos, quibus magnas præparat gratias.

Quando DEus præparat animam ad recipiendum magnos effectus misericordiæ, propinat ab initio ipsi & degustandos offert illos justitiæ suæ. Et quando destinat illam ad vitam sublimem, quæ est vitam contemplationis, facit ipsam mori vitæ abjectæ & imæ sensuum & naturæ, & ut mori ipsam faciat, facit ipsam multum pati; omnis generis crucibus onerat ipsam, jacturâ bonorum, honorum, amicorum, calamitatibus, sinistris eventibus, persecutionibus, infirmitatibus; magis adhuc ipsam affligit interius, tenebris, anxietatibus, timoribus, fastidiis, aversionibus ipsarum rerum sanctarum, tentationibus, pusillanimitatibus; & quod pejus est, agit, ut videantur ipsi mala sua esse incurabilia; in his omnibus inutiliter quærit consolationem, cum nihil consolari ipsam possit;

cum DEus velit eò usque ipsam pati, ut ex eo moriatur, & nihil amplius pro ipsa sit nec bonorum, nec honorum, nec voluptatum, nec consolationum, nec subsidiorum, haud aliter, quam pro mortuis. Sed hoc ipsum est, cui præbere assensum, nobis videtur durissimum, nolimus nec pati, nec mori, movemus cælum & terram, ut liberemus nos à cruce, & quærimus ubique consolationem: siquidem credimus omnia esse perditâ, nisi conservemus perpetuò vitam hanc sensuum & naturæ; & corrupimus omnia, quia quantum possumus, defendimus nos contra manum DEI, & destruimus opus ipsius in nobis.

O si resolvere se posset anima, ut permittat ipsum facere secum, quidquid voluerit; si permaneret tranquilla in cruce ab ipso sibi impositâ, quò minus illâ se quæreret exonerare, & etiam velle consolationem, nisi hanc, quòd sciat delectari DEum, faciendò hoc secum, quod ipsi placuerit, quin se opponat, ipsique reluctetur; unico verbo, si consentiret propriæ suæ ruinæ, volendò libenter pati & mori omnibus, quæ non sunt DEus; quam citò inveniret perfectam suam felicitatem in apparente & imaginariâ hâc miseriâ! siquidem quamprimùm desereret vitam

Non retrahendæ sunt manus à Deo, quando non crucifigit; sed patiendum & moriendum nobis est.

vitam hanc sensuum, mundi & naturæ, ædiret possessionem vitæ divinæ & supernaturalem gratiæ, quæ est proprium orationis & contemplationis elementum. Sed quàm paucos reperire est, qui emere illam volent hoc pretio, quàm paucos, qui comprehendant hanc rationem agendi, quàm sequitur & tenet spiritus Dei, & pauciores adhuc, qui approbent & amplectantur illam, quibus sit animus illam sequendi. Vide, cur paucissimos, paucissimos, paucissimos spirituales numeret & contineat, mundus.

Nunquam finis patiendi est in hac vita,

Adhæc, si superata semel difficultate hæc naturæ tam amarâ, aliquis mox stabilitum se inveniret in pace tranquillâ & continuâ possessione Dei, resolvere se aliquis posset. sed semper de novo incipiendum est; siquidem natura semper vult vivere & sua repetere jura, & gratia vult illam semper mori, illiusque privatam manere. Si velimus statum orationis & contemplationis conservari in animâ, oportet & ipsam conservare semper exercitium mortificationis; & si velimus augeri illum, augere & ipsa debet mortificationem & perfectam sui avulsionem ab omnibus creaturis: Nam si vel parum in hoc sit anima negligens, oculi ipsius insensibiliter, certis quibusdam obteguntur nubeculis, quibus subtrahitur

ipsi aspectus DEI; & minima quævis libertas, quam concedit naturæ, est velut pulvis, quem projicit sibi ipsi in oculos, quo quidem non obcæcatur, sed plurimum incommodatur & impeditur libertas aspectûs sui. Oportet plorare ipsam, ut ab eo se liberet; id est, oportet ipsam concipere dolorem & agere de eo poenitentiam.

Invenitur in vitâ spiritûs tam benè, quàm in vita corporum, valde magna varietas diversorum statuum & frequenter oppositorum. Modò est dies, & quamprimùm est nox; modò tempus amœnum est & serenum, & illicò fit nubilum, incœstum ac triste; modò lenè est & valde tranquillum, & repente turbulentum est ac ventis infestum modò frigidum, modò calidum. Inter hæc omnia non desinimus vivere, & prout se offert, accipitur tempus, quin multum nos affligamus, si non sit ad vota nostra; armamus nos patientiâ, cum probè nobis constet, in eodem statu non diu persistere tempus, similiter expectandum & sperandum nobis non est, eundem nobis semper fore statum in vita spirituali; non semper aridet serenum, quandoque ingruunt & tenebræ: non calemus, accensi ardoribus magni fervoris; & suum est tempus frigori, quo algemus, & negligentes

Sunt variz tempestates pro anima sicut pro corpore.

gligentia constringimur gelu: non semper tranquillitate fruimur & magnâ quiete, degultantes pacis interioris dulcedinem; tentationes & adversitates, quæ irruunt, sunt venti, qui excitant tempestates. Sed inter hæc omnia cessandum nobis non est, quin vivamus semper æqualiter contenti, & indifferenter accipiamus tempus, quale placuerit Deo largiri nobis; relinquendum est ipsius arbitrio, mutandi hoc pro suo placito; is namque Pater cœlestis est, in cuius potestate sunt tempora. Nostrum est, ut fideles simus ipsi in omni tempore, omnemque volentes, lubentes amplectamur statum, in quo placuerit ipsi nos collocare; dicentes ex corde optimo cum vate regio: *Benedicam Dominum in omni tempore.*

Pfal. 33. v. 2.

Sunt animæ, quas DEus accipit velut parvulos infantes.

Animæ modo incipientes servire Deo, sunt velut infantes, non nisi petentes dulcia; & plerumque concedit illis hæc DEus in tanta abundantia, ut illis prorsus inebrientur, eousque, ut seipsas amplius non noverint, nec sciant, quid dicant, siquidem putant ipsæ, attingisse iam statum quorumcumque perfectissimorum, totum ipsum provocant infernum, & admirantur, quomodo inveniri possit difficultas in exercitio virtutis, experimento edoctæ, sibi omnia esse facilia: sectantur avidè pœnitentias, pro-

ponunt sibi exercere austeritates, quas legunt in vitis sanctorum, asperrimas, sæpe obruuntur sensibili dulcedine tam magna, ut abundantia hujus diffuat ipsa in corpora; non ratò deveniunt eo, ut patiantur deliquia, syncopis species raptuum & quasi extases. Videtur iis, qui hic in re parvam habent notitiam, perfectâ & consummatâ pollere illas virtute; & nihilominus non sunt nisi parvi adhuc infantes, valde debiles & infirmi, quos DEus nutrit in principio lacte dulcedinis spiritualis ipsius necessariæ, quoad evadant fortiores & capaciores alimenti, quod difficilius digeratur.

Nil jucundius est, quàm audire, quid ipsa nobis dixerit de eo, quâ ratione DEus habuerit & exceperit Apostolum S. Paulum in principio conversionis suæ. Circumfulsit ipsam lumine, & locutus est ipsi, inquiebat illa, voce forti ac valida; & ecce Saulum prostratum in terram; hic est pauper infans, quem gratia progenuit è sinu suo, sicut cerva progignit hinnulum suum ad ictum fulminis. Sed bonitas Patris cœlestis compassa ipsius infirmitati, protinus è terra sublevavit ipsum, suo constringit sinu, suis ipsum admovevet uberibus, quibus tres dies mansit affixus, velut profundâ abreptus extasi, ubi tam divi-

Quomodo DEus accipit S. Paulum in principio conversionis suæ.

nis

nis lactatus est dulcoribus, ut totus fuerit ex iis inebriatus; non comprehendebat, quid in se ageretur, ita ut inde avulsus, quid diceret de eo, ignoraret. Si semper admotus mansisset his uberibus, nunquam evasisset magnus ille Apostolus, & nunquam sua præstitisset Deo obsequia in magno opere conversionis mundi, ad quod destinaverat ipsum. Oportuerat quamprimum subtrahere illi panem infantium, ipsius porrigere alimentum magis solidum, quamvis hoc ipsi primitus saporis pessimi debuerit videri.

DEus aggravat ipsum laboribus Apostolatus sui, exponit ipsum plurimum persecutionum tempestati: patienter hoc accipit. Verum permittit insuper Angelo Sathanæ, ut colaphizet ipsum indignissimè, concitando in ipso tentationem carnis vehementissimam & importunissimam. O quàm durum hoc est animæ, quæ semel degustavit DEum & timet displicere illi in re minimâ? Confugit ad DEum, gemit, ipsum observat, lachrymantibus obtestatur oculis, ut transferat hunc à se calicem ipsâ morte sibi amariorem: ipse est infans modò ab lactatus, qui plorat, qui denuò exposcit ubera ut pascat se ibi aliquo dulcore. Sed non est, quod amplius quid ibi expectet; DEus abnuuit ipsi,

& vult, ut assuescat deinceps his vivere, his pasci amaritudinibus, quæ quidem injucundæ sunt sensibus. & digestu difficiles; admodum tamen sunt salutares, mirificum conferentes robur, quibus optimè alatur & sustentetur anima.

Quomodò inquis, salutares illas esse, optimèque ex illis consuli animæ, quærit ex ipsâ Ecclesiasticus? Crederem equidem, In quo tentationes sint proficua. res roborare posse illam in exercitio patientiæ; sed interiores, quæ incitant ad offensam DEI, præcipuè illas, quas tolerabat S. Paulus, quæ accenduntur velut ignis infernalis in corde, quibus totus ardere est visus, ubi anima discernere quasi non potest an præbuerit, vel negaverit consensum; ubi experimur omnes sensus nostros ferri & inclinari ad volendum malum; ubi omnes potentia inferiores haud parvum addunt pondus ad succumbendum tentationi; & ubi consequenter ipsa se videt tanto periculo circumfusam; cum tam vicina sit præcipitio, ubi cadere potest in unico momento, quomodò asseris, illam sustentari ex eo, idque optimum esse alimentum ad roborandum ipsam in servitio DEI?

Non immeritò hoc dices, inquit hæc ipsi, si sentire malum esset eidem consentire; sed tan-

Bbb tum

Quomodò
habitus fue-
rit successu
temporis.

Aliud est sentire malum, aliud eidem consentire.

tum inter utrumque est intervallum in animabus timentibus & amantibus DEum, ut non ita remotum sit cœlum à terra, quàm voluntas ipsarum remota sit à consentiendo in malum à sensibus suis ipsis propositum. Qui bene nôset indolem voluntatis nostræ humanæ, probè videret, ipsam nunquam remotiorem esse à casu, quàm quando fortiùs & vehementiùs oppugnatur; siquidem ipsa tam cupida, tamque studiola est libertatis suæ, ut nolit omninò ad aliquid cogi ac vi illatâ compelli. Quod majorem ipsi vim infert ad extorquendum violenter ipsi consensum, hoc magis in sua ipsam roborat ac confirmat resistentiâ: oportet blandiri ipsi ac dolo decipere, qui capere vult ipsam, & non bellum movere ipsi. Quando proponitur ipsi horror peccati, quod à longo tempore lethali prosequatur odio, quæcunque ipsi inferatur vis, longè abest, ut consentiat in illud.

Mirum non est, si sensus, in quibus residet voluntas carnis, suum hic præbeant annutum, & vehementi illuc ferentur inclinatione, eòquòd agant naturaliter, & libertatem non habeant naturalibus suis reluctandi inclinationibus, non magis, quàm habeat lapis, cohibendi se, ne tendat deorsum ex sui

impulsu ponderis; hoc est, quod dicitur, non sensus, quam voluntas spiritalis non potest impedire, sed consensus dependet ab ipsa sola, hunc si præbeat, infinitâ ratione displices Deo, & funestum hunc consensum semper sequitur peccatum. Verùm sensus non displicet illi, sed potius placet, dum videt animam in hac afflictione constitutam, quæ ipsam exerceat, & ipsa exinde proficiat; & malum hunc sensum cum patientia & humilitate toleratum semper sequitur gratia & novi alicujus retributio meriti. Hinc est, quod abnuerit liberare à tentatione suâ sanctum Paulum, ipsique responderit, sufficere sibi gratiam suam; hoc est, quod sufficere illi debeat, ad se animandum, seque extimulandum ad patientiam, nôsse, medium hoc esse ad obtinendam majorem gratiarum suarum abundantiam.

Credit mundus, dicebat ipsa nobis, facillimum esse, vivere solum, & nihil habere agendum, quàm cogitare de Deo. Verùm si sciret ejusmodi vitæ labores, fateretur omnia illa, quæ labores nuncupantur in communi & usitatâ vitâ sæculi, parva esse in comperatione. Sicut actiones animæ multò operosiores & ampliores sunt illis corporum, ita quoque ipsius passiones, & quascunque tolerat pœnas, amarior

Status vitæ solitariz & contemplativæ summè abstractivus, & summè consolatorius est.

Optima regula pro solatio animarum.

riores sunt & molestiores. Verum quidem est, ipsam quandoque frui consolationibus, quæ transcendunt ea omnia, quibus tum ab Angelis, tum ab hominibus & omnibus simul creaturis locupletari posset, eòquod divinæ sint, illasque ipsa hauriat ex eodem fonte, e quo Beati in cælo hauriunt & abundanter bibunt vitam suam æternam. Sed aliquando obruitur afflictionibus tam amaris, ut excedant ea omnia, quibus à creaturis simul omnibus cruciari posset & affligi, eòquod afflictiones sint divinæ, ipsaque dicere possit cum sancto Job *Mirabiliter*, mi DEUS, *me crucias*; nempe ratione, quæ admirabilis sit, & incomprehensibilis verum hæc meliora ipsius sunt tempora, si benè id capiat. Omnis ipsius fidelitas in hoc tunc vertitur, ut constans permaneat in afflictione, nec citius velit ab eâ liberari, quàm placeat Deo, in morem incudis, quæ inconcussa

Job, 10. v. 16.

semper & immobilis manet, omnes expectans ictus sibi infligendas, plurimum in hoc utilis suo Magistro & Domino, absque eo quòd quidquam faciat aut agat. Tempore afflictionis faciendum nihil est, quàm pati & Deo hoc sufficit; Et anima in hoc statu proficit mirabiliter, si persistat patiendò fideliter.

Fatendum est, miras afferre delicias, bonam invenire animam, quæ DEI repleta sit spiritu. Totus sine fastidio duxissemus dies in ducto ab illa & cum illa colloquio, cum nec unicum nobis diceret verbum, quod singulari gratiæ nos consolantis careret unctiōe. Sed tandem relinquenda nobis fuerat in sua solitudine, ubi morabatur ipsa ad honorandum absconditam Domini & Salvatoris nostri vitam, quatenus & nos nostrum prosequeremur iter, quod nos deduxit & in regiam iteratò direxit viam.

CONSULTATIO XII.

De Baptismo & Jejunio Iesu Christi.

Ingens exorta erat disceptatio inter pastorem magni cuiusdam pagi & parocos sive curiales ipsius, circa imaginem

quandam sancti Joannis Baptistæ, qui erat loci patronus. Parochus volebat illam mutare, & populus id tolerare nolebat.

Bbb 2

Fere-